

Arrest

nr. 213 099 van 28 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en
H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 18 november 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 2 december 2015.

1.2. Op 5 oktober 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Karmol (district Watapur, provincie Kunar). Als kind verhuisde u met uw familie naar Peshawar, Pakistan, omwille van de gevechten die losbraken in Afghanistan.

Gezien er geen werk te vinden was in Pakistan, trok u naar Afghanistan toen u vijftien jaar oud was om er bij de politie te gaan werken. Nadat u een maand in uw geboortedorp verbleef in afwachting van het aanmaken van een taskara, werd u één jaar lang in de provincie Kandahar gestationeerd. Hier had u een akkefietje met een andere agent, waarop u er de brui aan gaf en terugkeerde naar Peshawar.

U keerde nog enkele keren terug naar uw geboortedorp omdat u zich verveelde. Ook werkte u een kleine maand in opdracht van uw verre oom. U legde met hem daken in Watapur en Jalalabad. Begin 2015 besloot u om Peshawar definitief te verlaten. U hoopte in het buitenland meer geld te verdienen om zo uw familie financieel te kunnen ondersteunen.

U reisde via uw zus die in Jalalabad en uw oom die in Kabul wonen naar Iran, waar u drie maanden verbleef en op boerderijen werkte. U reisde door naar Turkije, waar u ook drie maanden verbleef en verschillende jobs had. U zette uw reis verder via Bulgarije, waar de autoriteiten u een dikke maand vastzetten omdat u er illegaal verbleef. In Bulgarije werden op 12 oktober 2015 en op 3 november 2015 uw vingerafdrukken genomen. Nadat u werd vrijgelaten, reisde u via Servië, twee voor u onbekende landen, Oostenrijk en Duitsland om in België aan te komen op 18 november 2015. U vroeg asiel aan op 2 december 2015.

U verklaart geen specifieke vrees te hebben voor een terugkeer naar Afghanistan. Omwille van de slechtere levenskwaliteit daar, wenst u echter niet terug te gaan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw taskara neer. Uw sociaal assistent bezorgde het CGVS na uw gehoor een kopie van de Pakistaanse vluchtelingenkaart van uw vader en een oud document dat aantoont dat uw vader ooit bij de Taliban actief was.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart geen vrees te hebben ten opzichte van Afghanistan, uw land van herkomst (CGVS, p.11). U verklaart dat u naar België kwam om te werken om zo uw familie financieel te kunnen ondersteunen (CGVS, p.10). Dergelijk motief is louter van socio-economische aard en ressorteert aldus niet onder de Geneefse Vluchtelingenconventie. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt.

De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad. Zo spreekt u Pashtou en begrijpt u Dari (CGVS, p.12), de twee talen die gangbaar zijn in Jalalabad. Verder heeft u een aanzienlijke werkervaring.

Zo verklaart u zowel in Iran als in Turkije drie maanden te hebben gewerkt (CGVS, p. 17) en ging u hier in België aan de slag in een restaurant (CGVS, p.12). In Pakistan zou u dan weer als arbeider in de bouw en in een bakkerij actief zijn geweest (CGVS, p.11). In Afghanistan verklaart u één jaar agent te zijn geweest en daarna ook als arbeider voor uw oom in dienst te zijn geweest als dakwerker (CGVS, p.11 & 12). Bovendien beoefende u deze laatste job ongeveer twintig dagen à één maand in Jalalabad uit, waar u ook zou verbleven hebben ten tijde van dit werk (CGVS, p.12). Men kan aldus wel verwachten dat u enige kennis heeft van de stad zelf. Gezien uw oom steeds in Jalalabad werkt (CGVS, p.12), kan men er daarenboven vanuit gaan dat hij u opnieuw werk kan aanbieden.

Niet alleen uw oom, maar ook uw zus en haar man zouden volgens u in Jalalabad wonen (CGVS, p.10). Ze zouden u onderdak hebben geboden toen u op weg was naar België (CGVS, p.10). Men kan verwachten dat uw schoonbroer en uw zus u, al was het minstens tijdelijk, opnieuw onderdak kunnen bieden.

Men kan dus concluderen dat u, een volwassen man die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan over de mogelijkheden en nodige ondersteuning beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Jalalabad te hervestigen, stelde u dat men daar wel geld kan verdienen om in leven te blijven, maar er niets kan sparen om te huwen of een huis te bouwen (CGVS, p.11). Dat u er niet kan huwen of een huis bouwen, houdt echter geen ernstige belemmering in voor hervestiging binnen uw land van herkomst.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De kopie van uw taskara bevestigt uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. Dat u zich in Pakistan ging registreren als vluchteling en dat uw vader actief zou zijn geweest bij de Taliban, zoals de kopieën die uw sociaal assistent aan het CGVS bezorgde lijken aan te tonen, zijn elementen die in deze beslissing evenmin ter discussie staan. Ook deze kunnen echter bovenstaande beoordeling niet ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In de ontwikkeling van zijn verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker vraagt om hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Op 26 september 2018 laat verzoeker samen met een aanvullende nota volgende stukken aan de Raad worden: een kopie van verzoekers taskara (stuk 1), een kopie van de taskara van verzoekers vader (stuk 2), een kopie van de taskara van verzoekers broer (stuk 3) en een kopie van de taskara van verzoekers andere broer (stuk 4) (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Op 16 oktober 2018 laat verwerende partij aan de Raad een aanvullende nota met volgende stukken worden: de COI Focus "*Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 20 februari 2018, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report Afghanistan Security Situation*" van december 2017 (p. 1-68 en 195-201), het rapport "*EASO Country of Origin Information Report Afghanistan Security Situation – Update*" van mei 2018 (p. 1-24 en 111-118) en het rapport "*EASO Country Guidance Afghanistan: Guidance note and common analysis*" van mei 2018 (p. 71-77 en 87) (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij omwille van de slechtere levenskwaliteit in Afghanistan niet wil terugkeren naar zijn land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij verklaart geen vrees te koesteren ten aanzien van Afghanistan en zijn motief - dat hij in België wil werken om zijn familie financieel te kunnen ondersteunen - louter van socio-economische aard is en aldus niet ressorteert onder het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en (ii) de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om de concrete motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette relaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers niet verder dan een uiteenzetting over de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in de provincie Nangarhar in het bijzonder, waarbij hij van oordeel is dat er *in casu* geen sprake is van een intern vestigingsalternatief.

Met betrekking tot de aanvullende nota die verzoeker op 26 september 2018 aan de Raad bezorgde (rechtsplegingsdossier, stuk 7), dient erop gewezen dat verzoeker door middel van deze nota, daargelaten de vaststelling dat het een louter theoretisch betoog betreft dat zich beperkt tot de uiteenzetting van een rechtsmiddel, alsnog een middel lijkt te ontwikkelen dat gesteund is op artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoekers aanvullende nota betrekking heeft op zijn vluchtrelaas, dient deze uit de debatten te worden geweerd. Het is de partijen immers verboden om door middel van een aanvullende nota buiten de wettelijk bepaalde beroepstermijn nieuwe middelen, dan wel bijkomende argumenten over de bestreden beslissing over te maken aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit vloeit voort uit het schriftelijke karakter van de procedure voor de Raad (zie artikelen 39/69, § 1, tweede lid, 4° en 39/60 van de Vreemdelingenwet) en uit het gegeven dat de uitoefening van de bevoegdheid van de Raad uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingsdossier (zie wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95). Aangezien verzoeker in zijn verzoekschrift als enige middel de schending inroept van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM, worden de gedeelten van de aanvullende nota die beogen de in de bestreden beslissing vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas te weerleggen als een aanvulling op het in het verzoekschrift ontwikkelde middel gezien dat evenwel buiten de beroepstermijn werd ingediend.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert in zijn aanvullende nota aan dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing zijn herkomst betwist en dat hij thans bijkomende stukken heeft kunnen bekomen om zijn afkomst aan te tonen, met name de taskara's van zijn familieleden, meer bepaald zijn vader en broers. De Raad wijst evenwel erop dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, nu zijn herkomst uit Karmol, district Watapur, provincie Kunar in Afghanistan immers geenszins wordt betwist, doch dat wel wordt vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt (*infra*).

De door verzoeker voorgelegde kopieën van taskara's van verzoeker, zijn vader en zijn broers bevestigen - daargelaten de vaststelling dat het slechts kopieën betreffen die eenvoudig door knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd - slechts verzoekers identiteit en herkomst, die niet wordt betwist, zodat deze documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen ombuigen.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul - Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 20 februari 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur.

Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *“open combat”* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9) kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Met het louter betwisten van dit besluit, het citeren uit rapporten en de stelling dat de situatie in de gehele provincie Nangarhar als zeer gevaarlijk kan worden beschouwd, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse is gesteund. In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat er geen recente gegevens voorliggen waaruit blijkt dat hij zich veilig naar Jalalabad zou kunnen begeven, dient erop gewezen dat voormelde analyse mede gesteund is op de op 16 oktober 2018 aan de Raad overgemaakte update, zijnde de COI Focus *“Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad”* van 20 februari 2018, het rapport *“EASO Country of Origin Information Report Afghanistan Security Situation”* van december 2017 (p. 1-68 en 195-201), het rapport *“EASO Country of Origin Information Report Afghanistan Security Situation – Update”* van mei 2018 (p. 1-24 en 111-118) en het rapport *“EASO Country Guidance Afghanistan: Guidance note and common analysis”* van mei 2018 (p. 71-77 en 87) (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Overigens dient erop gewezen dat verzoeker zelf steunt op bronnen daterend van oktober 2013, november 2016 en april 2017 en kunnen bezwaarlijk als recent worden bestempeld in vergelijking met de recente informatie die de commissaris-generaal heeft bijgebracht.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad. Zo spreekt u Pashtou en begrijpt u Dari (CGVS, p.12), de twee talen die gangbaar zijn in Jalalabad. Verder heeft u een aanzienlijke werkervaring. Zo verklaart u zowel in Iran als in Turkije drie maanden te hebben gewerkt (CGVS, p. 17) en ging u hier in België aan de slag in een restaurant (CGVS, p.12). In Pakistan zou u dan weer als arbeider in de bouw en in een bakkerij actief zijn geweest (CGVS, p.11). In Afghanistan verklaart u één jaar agent te zijn geweest en daarna ook als arbeider voor uw oom in dienst te zijn geweest als dakwerker (CGVS, p.11 & 12). Bovendien beoefende u deze laatste job ongeveer twintig dagen à één maand in Jalalabad uit, waar u ook zou verbleven hebben ten tijde van dit werk (CGVS, p.12). Men kan aldus wel verwachten dat u enige kennis heeft van de stad zelf. Gezien uw oom steeds in Jalalabad werkt (CGVS, p.12), kan men er daarenboven vanuit gaan dat hij u opnieuw werk kan aanbieden.

Niet alleen uw oom, maar ook uw zus en haar man zouden volgens u in Jalalabad wonen (CGVS, p.10). Ze zouden u onderdak hebben geboden toen u op weg was naar België (CGVS, p.10).

Men kan verwachten dat uw schoonbroer en uw zus u, al was het minstens tijdelijk, opnieuw onderdak kunnen bieden.

Men kan dus concluderen dat u, een volwassen man die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan over de mogelijkheden en nodige ondersteuning beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Jalalabad te hervestigen, stelde u dat men daar wel geld kan verdienen om in leven te blijven, maar er niets kan sparen om te huwen of een huis te bouwen (CGVS, p.11). Dat u er niet kan huwen of een huis bouwen, houdt echter geen ernstige belemmering in voor hervestiging binnen uw land van herkomst."

Verzoeker voert aan dat een vestigingsalternatief quasi onmogelijk is, gelet op het feit dat de traditionele en uitgebreide familie alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam er de belangrijkste beschermingsmechanismen vormen voor het individu en meent dat de commissaris-generaal geenszins aantoonde dat de voorwaarden voor een intern vestigingsalternatief vervuld zijn. Zo is hij van oordeel dat het enkele vermoeden van het bestaan van een geïntegreerd sociaal netwerk in de plaats van hervestiging onvoldoende is om te besluiten tot het bestaan van een intern vestigingsalternatief. Verzoeker merkt in dit verband nog op dat er in de bestreden beslissing zonder meer vanuit werd gegaan dat zijn familieleden hem zouden helpen, hetgeen volledig indruist tegen de socio-economische situatie die verzoeker heeft aangehaald om zijn land van herkomst te verlaten. Daarnaast wijst verzoeker op de situatie van de IDP's en citeert hij uit een ambtsbericht en rapport.

De Raad benadrukt in dit verband dat uit de beschikbare informatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat een intern vestigingsalternatief zonder de beschikbaarheid van een netwerk nog steeds redelijk wordt geacht voor alleenstaande jongemannen in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Verzoeker toont bovendien geenszins *in concreto* aan dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan en hervestiging in de stad Jalalabad terecht zou komen in dermate precaire socio-economische omstandigheden dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM. Dit klemde des te meer daar uit de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker in de stad Jalalabad wel degelijk over een netwerk beschikt en dat hij reeds heel wat werkervaring opdeed, waarvan een deel in de stad zelf. Zijn zus, schoonbroer en oom stonden verzoeker bovendien reeds in het verleden bij en hebben hem respectievelijk onderdak geboden toen hij op weg was naar België en werk aangeboden als dakwerker in de stad Jalalabad. Er kan dan ook wel degelijk redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker ingeval van terugkeer naar Afghanistan en hervestiging in de stad Jalalabad kan terugvallen op een ondersteunend netwerk en zijn eigen werkervaring in het verleden. Voor het overige laat verzoeker na *in concreto* de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Aldus worden deze motieven, mede gelet op het voorgaande, door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle

dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER